

1^e Predikatie, Rom. 8:3

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

Het grootste plan dat God ooit had in de wereld, is zeker het zenden van Zijn Zoon erin. En het moet noodzakelijk iets groots zijn, dat zo'n voortreffelijk en heerlijk Persoon uit de hemel deed komen. Het beramen en toestellen van de wereld was een diep stuk van wijsheid en goedheid; het maken van de mensen naar Gods beeld geschiedde door een hoge en heerlijke raad. "Laat Ons mensen maken naar Ons beeld." Daar was iets zonderlings in deze uitdrukking, te kennen gevende enige bijzondere voortreffelijkheid in het werk zelf, of enige bijzondere diepte van oogmerk daar omtrent.

Maar wat dunkt u van die beraadslaging? "Laat één van Ons mens gemaakt worden, naar des mensen beeld en gelijkenis;" dat moet een wonderbaarlijk stuk van wijsheid en genade zijn: "Groot is de verborgenheid der godzaligheid: God geopenbaard in het vlees," –geen wonder, dat Paulus dit uitriep als een die verslonden was met deze verborgenheid; want in waarheid, het moet iets vreemds zijn, boven al wat in de schepping is, waarin vele verborgenheden zijn, die machtig zijn alle verstanden te verslinden en te verrekken, behalve dat verstand, waarin zij eerst geformeerd waren. Dit moet het voornaamste van Gods werken zijn, het zeldzaamste stuk van die allen: dat God mens werd, dat de Schepper van allen komt in de gelijkenis van een schepsel, dat Hij door Wie alle dingen geschapen zijn en nog bestaan, komt in de gelijkenis van de allerellendigsten van allen.

Het is wonderlijk dat onze gedachten en genegenheden niet meer gevestigd zijn door dit onderwerp. Wij geloven het niet, want zo wij het geloofden, wij konden niet anders, dan in verwondering daarover verrukt worden. Johannes, de geliefde discipel, die menigmaal de naaste aan Christus was, dacht hier veel over na, en hij maakte het tot de stof van zijn prediking: "hetgeen van de beginne was, hetgeen wij gehoord en gezien, en met onze handen getast hebben, enz." 1 Joh. 1:1. Hij spreekt van die verborgenheid, alsof hij Jezus Christus in zijn armen omhelsde, en Hem voorstelde aan anderen, zeggend: "komt, en ziet."

Deze Goddelijke verborgenheid is het onderwerp van de voorgelezen woorden; maar de verborgenheid wordt u er een weinig in ontvouwd en opengelegd, doch zo, dat ze niet zal verminderen, maar veeleer vermeerderen de verwondering van een gelovige ziel. Het is de onwetendheid die andere verborgenheden groot maakt, welke door de kennis gering worden; maar het is de ware kennis van deze verborgenheid, die ze wonderbaarlijker maakt, daar de onwetendheid alleen het gewoon en veracht maakt.

Drie dingen zijn er dan bijzonder op te merken in deze woorden, welke u iets van deze verborgenheid kunnen verklaren en openleggen. Eerst: welke de grond en de rede of gelegenheid was, dat de Zoon in de wereld werd gezonden. Ten andere: wat de Zoon, gezonden zijnde op de aarde, daar gedaan heeft. En ten derde: tot welk einde en gebruik het was; welke vrucht wij er door hebben.

De grond en rede, dat God Zijn Zoon zond, is, omdat er bij de wet een onmogelijkheid was om de mens zalig te maken, welke onmogelijkheid niet was in de wet zelf, maar door het gebrek van de mens, vanwege de zwakheid en machteloosheid van ons vlees om de wet te vervullen. Nu alzo God enige tot het leven uitverkoren had, en de mens deze hinderpaal in zijn weg gelegd had, die het voor de wet onmogelijk maakte om hem het leven te geven, hoewel zij in het eerst gegeven was als de weg des levens; daarom is het, dat God, opdat Hij in zijn heerlijk plan om Zijn uitverkorenen zalig te maken niet zou feilen, verkoos Zijn Eigen Zoon te zenden in de gelijkheid des zondigen vleses als het enige hulpmiddel tegen de onmogelijkheid van de wet.

Ten andere: hetgeen Christus, gezonden zijnde in de gelijkheid van het vlees, deed, is de veroordeling van de zonde in het vlees, door een slachtoffer voor de zonde opgeofferd, namelijk de offerande van Zijn eigen lichaam, aan het kruis. Hij kwam in de gelijkheid, niet enkel vlees; want Hij was waarlijk een mens, maar in de gelijkheid des zondigen vleses," hoewel zonder zonde, evenwel gelijk een zondaar. Ten opzichte van de uiterlijke gedaante was Hij als een zondaar, omdat Hij aan al die zwakheden en ellenden onderworpen was, voor welke de zonde eerst de deur opende. De zonde was de inlating van alle ellenden, van lichamelijke zwakheden en noden, en van de dood zelf; en wanneer Christus' menselijke natuur daarmee overstroomd werd, zo was het een grote proef en blijkbaar bewijs voor de wereld, welke ziet en oordeelt naar de uiterlijke schijn, dat de zonde de sluis was, geopend, om zo'n overstroming van zwaarigheden in te laten. Nu wanneer Hij aldus was in de gelijkenis van een zondaar, hoewel Zelf geen Zondaar, heeft Hij *voor de zonde*, dat is: vanwege de zonde, die in de mens gekomen was, en het leven voor hem door de wet onmogelijk had gemaakt, bij gelegenheid van die grote vijand Gods, die het menselijk geslacht overwonnen had, "de zonde veroordeeld in Zijn vlees." Hij heeft ze in hun eis en kracht tegen ons neer geveld; Hij veroordeelde hetgeen ons veroordeelde, Hij overwon ze in het gericht, en maakt ons vrij, door de vloek ervan in Zijn vlees te dragen; Hij sneed af al de eis van de zonde tegen ons. Dit is het grote werk, hetwelk zo'n edele gezant, Zijn eigen Zoon paste, van God gezonden, om Zijn grootste vijand, die Hij het meeste haatte, te overwinnen.

En dan in de derde plaats, ziet u hier welk goed of vrucht ons daardoor toekomt. Wat was het doeleinde en oogmerk van dit werk? vs. 4. "Opdat het recht van de wet in ons vervuld zou worden." Opdat, aangezien het ons onmogelijk was, het recht van de wet te vervullen, het door Hem in onze naam zou vervuld worden; en opdat zo het recht van de wet door Christus in ons vervuld zijnde, de vergelding van het eeuwige leven ook aan ons door de Wet mocht vervuld worden: opdat wanneer Hij de hinderpaal van onze zwakheid geweerd had, het voor ons niet alleen mogelijk, maar zeker zou zijn.

Gij dient dan op te merken waarom Christus kwam. God maakte in het eerst een verbond met de mens, hem belovend het leven op volmaakte gehoorzaamheid aan Zijn wet, en de dood en verdoemenis dreigend op de overtreding ervan. Zo ziet u, welke de weg van het leven voor Adam was in de staat der rechtheid. Hij was bekwaam gemaakt om de wet te voldoen door gehoorzaamheid, en de wet was genoegzaam geschikt om hem te voldoen, door aan hem het leven te geven. Gods beeld op 's mensen ziel onderwees hem genoegzaam tot het ene, en de belofte van de Heeren aan Hem gedaan, was ook even genoegzaam om het andere te volbrengen; zodat er toen geen

onmogelijkheid was bij de wet, vanwege de kracht, die God aan de mens gaf. Maar het duurde aldus geen lange tijd; de zonde komende in de mens, maakte hem ten enenmale ongeschikt; en omdat de kracht van dat verbond bestond in die onderlinge samenwerking van Gods belofte en 's mensen gehoorzaamheid zo werd, omdat die verbroken werd, en de ene partij afviel, dat leven en die zaligheid onmogelijk voor de belofte alleen, om die uit te werken. Het is de zonde, die de zwakheid en machteloosheid van de mens is; dit is de ziekte, die zijn kracht verteerd heeft, en de mens onder een tweërlei onmogelijkheid besloten heeft: een onmogelijkheid, om te voldoen, en een onmogelijkheid, om het gebod te gehoorzamen.

Drie dingen zijn er, in het verbond der werken: een gebod van gehoorzaamheid, een bedreiging van toorn en verdoemenis op ongehoorzaamheid, en een belofte van leven op gehoorzaamheid. De zonde heeft ons op allerlei wijze onmachtig gemaakt; de mens kan ten opzichte van de vloek en bedreiging, het niet voldoen; daar is geen prijs noch rantsoen te vinden voor de ziel, "want de verlossing is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden". Die vloek bevat oneindige toorn in zich, welke de eindige mens noodzakelijk verslinden moet. En dan ten opzichte van het gebod is er zo'n verdorvenheid en belevking uit kracht van de eerste zonde, dat juist datgene waar de sterkte van de mens in lag, hetwelk Gods beeld was, is afgesneden en weggenomen, zodat het voorts onmogelijk is geworden enige aangename gehoorzaamheid aan het gebod te geven. En daaruit is het dat er wegens onze onmogelijkheid, om in de toekomstige tijd te gehoorzamen, een heilige en onschuldige onmogelijkheid is bij de belofte, om aan het menselijk geslacht het leven te geven. Zo ziet u, dat de wet het niet doen kan vanwege onze zwakheid. Indien de mens, toen hij oprecht was in gehoorzaamheid had voortgegaan; of zo de mens, nu gevallen zijnde, met zijn oprechtheid de begane fout kon voldoen, en onstraffelijk kon wandelen voor het toekomstige, was het voor de wet doenlijk ons het leven te geven; maar het ene is niet gedaan, en het andere kan nu niet gedaan worden, en zo valt de onmogelijkheid om het leven te verkrijgen door de werken op ons, en het is onze schuld, als die niet wilden toen wij konden gehoorzamen, en nu willen wij noch kunnen wij niet gehoorzamen.

Zo kunnen wij duidelijk zien, dat alle mensen kinderen noodzakelijk moeten verloren gaan, voor zoveel een mens zelf ertoe doen kan, en volgens die eerste onderhandeling van God met de mens, tenzij er een andere weg en raad uitgevonden werd, welke zeker ver boven het gezicht van alle levendigen af was, en buiten het bereik van hun uitvinding of verbeelding. Ik geloof, indien al de schepselen, hoge en lagen, die enige redenen hebben, waren samengekomen, om over dit werk te raadplegen hoe zij de breuk zouden opmaken, die door de zonde van de mensen in de wereld gemaakt was, zij zouden hun hersenen gebroken en tot in alle eeuwigheid zich gepijnigd hebben iets uit te vinden, en nochtans zouden zij nooit hebben gevallen op een mogelijke weg, om deze breuk te helen. Zij zouden een klacht opgeheven hebben, niet gelijk de beklagers van de bouwvallen van Babel: "wij wilden u genezen hebben, maar u wilde niet;" maar veeleer: wij wilden u genezen, maar wij konden niet en u wilde niet. Dit grote plan, waarvan hier gewag gemaakt wordt, de bres toe te muren, door datgene, waardoor zij gemaakt was te verbreken en te niet doen, lag in de diepte van Gods wijsheid en van Zijn eeuwige raad verborgen, totdat het Hem geliefde Zelf het voort te brengen en bekend te maken aan de

arme, verloren en wanhopende mens, die uit wanhoop van herstel weggelopen was, om zich te verbergen. Voorwaar een slechte uitvlucht, dat hij ging denken, dat hij zich voor Hem kon verbergen, voor Wie de duisternis is gelijk het licht, en van Hem afvlieden, Wiens Koninkrijk over alles is, en Die tegenwoordig is in al de afdelingen van Zijn algemeen Koninkrijk, in de hel, in de hemel, in de uiterste hoeken van de aarde; maar deze slecht gekozen vond toont hoe hopeloos zijn geval was.

Hoewel dit het geval en de staat van de mens van nature is, zo is het nochtans wonderlijk om te zien, dat een ieder van nature zijn eigen verlossing onderneemt; en dat hij zich een mogelijkheid, ja een zekerheid voorstelt, van hetgeen zo onmogelijk is, namelijk: het verkrijgen van het leven door zichzelf, volgens de wet en naar het eerste verbond der werken. Hoewel onze kracht vergaan is, nochtans staan de mensen op gelijk Simson, en menen te wandelen en zich op te wekken gelijk in vorige tijden, alsof hun kracht nog bij hen was. Velen beseffen zelfs niet eens, dat ze weg is, totdat ze door de satan aangegrepen worden, volgens de last van de wet, en gebonden worden in de ketenen van eeuwige duisternis; maar dan helaas! is het te laat; want zij kunnen zichzelf niet behouden, en de welaangename tijd van een Zaligmaker is voorbij; en dat zal ongetwijfeld een groot bijvoegsel zijn van de bitterheid en pijniging, waarin de verdoemde zielen zullen zijn, dat zij droomden van het leven te verkrijgen door een wet, die niet anders is dan een bediening des doods, en dat zij het leven verloren door hun eigen gerechtigheid te zoeken: dat zij de wet machtiger maakten om hen te verdoemen, door zich in te beelden, dat zijzelf de macht hadden, om eraan te voldoen, en door te berusten in een uiterlijke vorm en gedaante van gehoorzaamheid eraan.

Daar is in zo te doen iets natuurlijks. Adam en zijn nakomelingen moesten eens op deze wijze hun zaligheid zoeken, zo waren de voorwaarden in het eerst: doet dat en leeft. Geen wonder, dat er iets van die indruk is behouden gebleven. Maar hetgeen in Adam een deugd was, omdat hij zijn oprechtheid behield en zijn plicht nakwam, is in ons een grote fout en vermetele uitzinnigheid, die van die zalige staat vervallen zijn. Indien de mens, terwijl hij zijn plicht doet, een beloning verwacht volgens de belofte, was het prijselijk; maar dat nu een mens, die weerspanning en hardnekkig is en de heerlijkheid van God derft, van God een beloning tegemoet ziet, tegen Wie hij gedurig oorlog voert, en dat voor zijn rebellie en vijandschap, dat is verdoemelijk.

Maar ik oordeel, dat dit beginsel van eigengerechtigheid nu in de mens veel verdorven is, bij wat het in Adam was. Ik oordeel, al verwachtte Adam het leven op zijn gehoorzaamheid volgens de belofte, nochtans berustte noch vertrouwde hij niet op zijn gehoorzaamheid. Ik geloof, dat een heilig en rechtvaardig mens ook een nederig mens zou zijn, en dat hij veeleer zou roemen in Gods genade, dan in zijn werken; het gevoel, dat de belofte vrij en onverdiend was, zou hem niet zoveel toelaten terug te zien naar zijn eigen gehoorzaamheid, of zo'n prijs daar op stellen. Maar nu is het vergezeld met onmetelijke hoogmoed, en het komt alleen voort uit dwaze eigenliefde. Daar is geen andere grond, waaruit de mensen door hun eigen doen zalig verwachten te worden, dan de ingeboren hoogmoed en eigenliefde van het hart, met onkunde van een betere gerechtigheid. Adam verborg zich onder de bomen en bedekte zijn naaktheid met bladeren; en waarlijk, de verschoning en uitvlucht van het merendeel van de mensen is niet beter. Wat zijn het ijdele en ledige dingen waar de mensen op vertrouwen, en

waaruit zij een verwachting van eeuwig leven besluiten. De meeste mensen menen veilig te zijn in het midden of in de dichte takken van de bomen van de kerk; indien zij maar in de drang van de zichtbare kerk zijn, en met kerkelijke voorrechten voorzien, gelijk daar zijn; de doop, het horen van het Woord, en dergelijke. Zij beelden zich daarop in, dat alles wel is. Enige hebben burgerlijkheid en een onberispelijke wandel voor de mensen, en met zulke daden van rechtvaardigheid, of liever met gemis van enige grove uitbrekingen, dekken velen hun naaktheid. En indien er nog een wijder en fijner kleed van belijdenis van de godsdienst, en van enige uitwendige verrichtingen van godsdienst en van enige plichtplegingen omtrent de mensen, bijkomt; o! dan dringen de mensen de verzekering van ten hemel te komen aan hun harten op, zij menen dat hun naaktheid daar niet door kan gezien worden. Deze zijn deksels, dit zijn de gronden van het doel en recht, dat de mensen aan het eeuwige leven hebben; en ondertussen zijn ze onwetend van het wijde en heerlijke kleed van de gerechtigheid, dat Christus voor de naakte zondaren weefde, door Zijn gehoorzaamheid en lijden.

Maar gelijk de onmogelijkheid, dat de wet ons zou behouden, vanwege de zwakheden van het vlees, de grond en de gelegenheid was, dat Christus in het vlees kwam, om dat gebrek te vervullen, en om die onmogelijkheid weg te nemen. Zo is het gevoel en het gezicht de onmogelijkheid in ons, om de wet te voldoen, en te volbrengen, en van de wet om ons leven te geven, de eigen grond en reden, dat een ziel tot Christus komt, om dit gebrek te vervullen. Gelijk de Zoon niet zou gekomen zijn in de gelijkheid des zondigen vleses, tenzij het anders mogelijk was geweest dat het leven door het doen of lijden van de mensen zou verkregen zijn. Zo zal een ziel niet komen tot Christus, de Zoon van God, door het voorhangsel van Zijn vlees, tenzij zij bemerkt en gevoelt, dat het anders onmogelijk is de Wet te voldoen of het leven te krijgen. Dat was de bewegende oorzaak (indien wij mogen zeggen, dat er enige oorzaak was, behalve Zijn liefde) waarom Christus kwam, te weten: de ellende van de mensen, en hun reddeloosheid uit die ellende. En dit is de sterke beweegreden en aandrijvende oorzaak, die een zondaar naar Jezus Christus drijft, namelijk: het gevoelen en de indruk van zijn wanhopige en verloren staat zonder Hem.

Gelijk er eerst zonde was, en dan een Zaligmaker voor de zonde stervend, omdat er niets anders genoegzaam kon zijn tot behoudenis; zo moet er in de ziel eerst een besef van de zonde en van de reddeloosheid uit de zonde, en de ongeneeslijkheid ervan door eigen geschapen kracht of daad zijn, en dan moet het gezicht op een Zaligmaker zijn, komend om de zonde, het werk van de duivel, te verbreken en te vernietigen door eindelijk er voor te sterven. Deze Medicijnmeester krijgt geen toegang op ieder voorbijgaand besef van een wond of ziekte, totdat men ze ongeneeslijk vindt, en dat men ziet, dat het tevergeefs is elders hulp te zoeken. Het is waar, op het minste besef van zonde en ellende behoorden de mensen tot Christus te komen. Wij zullen geen maat van overtuiging stellen of voorschrijven, indien u maar waarlijk tot Hem komen kunt. Op de minste mate van die zult u niet uitgeworpen worden, volgens Zijn Woord; maar het is ook al zo zeker, dat de mensen tot deze Medicijnmeester niet komen zullen, voor dat zij geen ander vinden om hen te behouden.

Ik wenste, dat deze twee zaken diep en ernstig overdacht werden, te weten: dat u voor het minste punt van schuld aan Gods gerechtigheid niet kunt voldoen; en dan, dat u

niets kunt doen in gehoorzaamheid, om God te behagen. Daar is onder ons een vreemde onbedachtzaamheid, onopmerkzaamheid, ja ik mag zeggen, onwetendheid. Wanneer u van zonde beschuldigd en overtuigd wordt, (gelijk er geen menselijke geweten zo vereelt is, of zij beschuldigt hem enigermate van vele misdrijven) welke weg gaat hij in om de geweten te bevredigen of God te behagen? Gewis, zo u maar enige schaduw van bekering kunt verkrijgen, al was het maar een enkele erkenning van de misdaad, verontschuldigt u zichzelf in uw geweten, en u beantwoordt daar de beschuldiging mee. Of u komen enige andere goede werken, vroeger gedaan, te binnen, of enig voornemen om het in de toekomstige tijd te verbeteren; en dat meent u, zal God tevreden stellen en Zijn gerechtigheid voldoen. Maar helaas! u bent ver van de gerechtigheid Gods, en u dwaalt zelfs in het eerste fundament van de godsdienst. Dit zijn maar spranken vuur van uwe eigen ontsteking en niettegenstaande dit alles, zult u in duisternis en smart neerliggen; dit zijn maar ijdele verwachtingen en verschoningen van natuurlijke gewetens, welke geleid worden tot enig gevoel van een Godheid, door de wet in hun hart geschreven. Maar merkt hier eens op: u moet voldoen aan de vloek van de wet, waaronder u bent, eer u in waarheid bekwaam bent om Hem te behagen door nieuwe gehoorzaamheid. Nu dan, indien u zoudt ondernemen te betalen voor uwe vorige verbrekings van de wet, dat zal u voor eeuwig verwoesten; want u ziet, de straf is verlengd tot in eeuwigheid, voor degenen, die het alleen moeten ondergaan. Gaat dan en lijdt eerst de eeuwige toorn van een oneindige God, en komt dan, zo u kunt, en biedt uwe gehoorzaamheid aan.

Maar nu, u bent in een dubbele dwaling, welke beide verdoemelijk zijn; de eerste is: dat u meent bekwaam te zijn, om door bedachtzaamheid en goede voornemens, enige recht aangename gehoorzaamheid aan God te geven; de andere is: u denkt, dat de verrichting van gehoorzaamheid, en het verbeteren in het toekomstige, uwe vorige overtredingen zal verzoenen. Indien een van beide waarachtig was, dan had Christus niet behoeven te komen in de gelijkheid van het zondige vlees, omdat het voor de wet mogelijk was geweest u zalig te maken. Maar de zaak is anders: de uiterste onbekwaamheid en machteloosheid van de mens is door de zonde zodanig, dat hij noch wil noch kan doen het minste goed, dat waarlijk goed en God behaaglijk is, omdat zijn natuur en persoon besmet is, en alzo is alles, wat hij doet, onrein. En dan, veronderstelt, dat het mogelijk was, dat een mens iets kon doen, in gehoorzaamheid aan Zijn bevelen, nochtans, omdat het ongetwijfeld is, dat alle mensen gezondigd hebben, moet er eerst voldoening aan Gods bedreiging geschieden: "gij zult de dood sterven," voor dat de gehoorzaamheid aangenaam is; —en dat is ook onmogelijk.

Dit geef ik dan op uwe gewetens, biddende, dat u de onmogelijkheid ter hart neemt, waarmee u van alle kanten omringd bent. Denkt u dat de gerechtigheid een rantsoen vereist, en u hebt er geen, en dat de gerechtigheid wederom nieuwe gehoorzaamheid vereist, en u kunt ze niet geven; dat oude schulden u drukken, en dat nieuwe plichten u aandringen, en u bent even onbekwaam tot beide; opdat u, zichzelf zo omringd van armoede, gebrek en onmogelijkheid van binnen bevindend, zo gedwongen mocht worden om uit uzelf te vlieden tot Hem, Die beide machtig en gewillig is. Dit is geen werk, dat zo terloops geschieden kan, gelijk u meent; het is geen stof van inbeelding of geheugen, of uitspraak, gelijk de meesten stellen. Geloof mij, het is een ernstig werk,

een zielewerk; het is zo'n oefening des geestes, gelijk er pleegt te zijn, wanneer de ziel tussen wanhoop en hoop is. Onmogelijkheid van binnen, drijvende een ziel uit zichzelf, en een mogelijkheid, ja zekerheid van hulp van buiten, namelijk in Christus, trekkende een ziel in tot Hem, zo wordt de vereniging gemaakt, die het fundament van onze zaligheid is.

2^e Predikatie, Rom. 8:3

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

Tot welk einde en oogmerk komen wij samen? Ik wilde wel, dat wij het wisten; want dan zou het tot enige meerdere nuttigheid zijn. In alle andere dingen zijn wij redelijk, echter doen wij geen zaak van gewicht, zonder enig doeleinde en oogmerk; maar helaas! in deze zaak van het grootste gewicht, het betrachten en waarnemen van de Goddelijke instellingen, daarvan hebben wij nauwelijks enige onderscheiden of welberaden gedachte, aangaande het doel en de oorsprong ervan. Dit is zeker, dat wij dit allen moeten belijden, dat alle andere bezigheden in ons leven bijna niet dienen tot het grote doel. De zaligheid van onze zielen, in vergelijking van die, in welke God enigerwijze de mensen ontmoet en bij hen komt wonen die hebben de naaste en onmiddellijke samenknoping met Gods eer en onze gelukzaligheid. En nochtans, zo ellendig en ongelukkig zijn wij, dat wij een soort van wijsheid en vlijtigheid in andere geringe dingen behartigen en najagen welke met het gebruik zullen vergaan, en geen grote uitstrekking hebben, om onze staat of beter of slechter te maken; en evenwel hebben wij noch wijsheid, noch opmerkzaamheid omtrent die grote en gewichtige zaak,—de zaligheid van onze zielen.

Is het niet hoog tijd, dat wij eens werden uitgedreven uit onze ledige ijdelheid en onredelijke trant, tot het betrachten van zulke plechtige plichten; wanneer Gods toorn reeds is ontstoken, en Zijn machtige arm de aarde verschrikkelijk doet schudden en ons uitdrijft uit al onze nesten van rust en troost, die wij in het schepsel bouwden? God eist een rederijke dienst; maar ik moet zeggen, de dienst van de meesten is onredelijk, en een beestachtig werk. Zij hebben weinig of geen opmerkzaam hart omtrent hetgeen waarmede zij bezig zijn, weinig of niet beogende, of behartigende enig voordeel van de ziel. Let er op geliefden! Wat gij doet, terwijl u zichzelf verderft met onkunde, met onbeproefdheid en onverstand omtrent een betere staat. Waaruit ontstaat het, dat u wel tevreden in uwe ellende leeft, en dat u geen levendige aandrift en uitgang hebt naar dit gezegende geneesmiddel? Het doel van onze samenkomst is voornamelijk om deze twee zaken te leren, en die al weer te leren, te weten: dat wij onze diepe ellende en dat gezegende geneesmiddel hetwelk God daar tegen bezorgd heeft, gevoelig zouden kennen. Dit is de korte inhoud van de Schrift, en wij wensen het u dagelijks voor ogen te leggen, och! of het de Heere eindelijk mocht behagen, ulieden uit uw droom op te wekken, en u in het licht van zijn zaligheid te doen leven.

Gij hoort hier van een zwakheid van het vlees, maar u diende het recht te verslaan: het is niet enkel en alleen een zwakheid welke altijd enig leven en enige kracht voorop stelt, die overgebleven is; het is niet gelijk een zwakheid, die alleen ongeschikt maakt tot gewone daden en werkzaamheid, maar het is zo'n zwakheid, die de apostel elders noemt: "dood door de zonden," Ef. 2:1. Het is zo'n zwakheid, die goddeloosheid, ja vijandschap tegen God genoemd mag worden, gelijk hier in dit hoofdstuk. Onze zielen zijn eigenlijk niet ziek, want ziekte stelt voorop, dat er enig geestelijk leven over is, maar zij zijn "dood

in zonden en misdaden," en zo is het niet enkel een zwakheid, maar een onmogelijkheid; zo'n zwakheid, die het leven en de zaligheid door ons te verkrijgen onmogelijk maakt: beide, een uiterste onwilligheid en een volstreekte machteloosheid, komen samen in alle mensenkinderen, daar is noch kracht, om de gerechtigheid te voldoen of de wet te gehoorzamen, noch gewilligheid daartoe. Daar is een algemene misvatting in deze: de mensen denken, dat hun naturen zwak zijn ten goede, maar weinigen bevatten de hoogheid en vijandschap, die in hen is tegen God en tegen alle goedheid. Allen willen wel toestaan, dat er een gebrek en onbekwaamheid is, en dat is een algemene klacht; maar zij merken noch weten, dat hun machteloosheid een onmogelijkheid is, en dat dit gebrek een verderf is van alle geestelijk goed in ons; maar de zaligmakende kennis hier van wordt aan weinigen gegeven, en aan diegenen alleen, van wie de Geest de ogen komt openen.

Daar kunnen vele worstelingen en inwendige pogingen van natuurlijke geesten zijn, om zichzelf te helpen en om op het besef van hun zwakheid zichzelf op te wekken, door ernstige aanmerking en vlijtige bejivering tot enige hoogte om God te dienen en tot enige hoop van zaligheid; maar ik vermoed, dat het bij velen voortkomt uit gebrek aan volle en diepe overtuiging van hun wanhopige boosheid. Weinigen geloven inderdaad die getuigenis, die God van de mens gegeven heeft, dat hij niet alleen zwak maar boos is, ja zelfs wanhopend, dodelijk boos; en dat is het nog niet alles, maar het hart is ook bedrieglijk, en om het volkomen te vermelden, "arglistig meer dan enig ding." Jer. 17:9. Een wonderlijke beschrijving van de mens, die gegeven is door Hem, Die de mens zijn geest in zijn binnenste formeerde en in het begin oprecht maakte, en alzo heet best weet hoe hij is afgeweken van het eerste voorbeeld.

O wie van ons gelooft dat dit zo in onze harten gesteld is! Doch dat is de bedrieglijkheid van onze harten, dat ze onze dodelijke boosheid bedekt, zodat wij die niet zien kunnen, en ons vleien met zelfbehagende gedachten. Indien die getuigenis eens aangenomen werd, dat de zwakheid van het vlees wanhopende boosheid is, dat het zo'n jammerlijke en vervloekte staat is, dat er geen hoop is ten goede, en dat het ongeneeslijk is voor alle geschapen vermogens, en ons ongeneeslijk en ten uiterste verloren maakt, dan zeg ik: was de bedrieglijkheid van het hart enigermate gerezen: geloof de alles overtreffende boosheid van uw natuur, en dan hebt u de bedrieglijkheid van uw harten bedrogen tot uw eigen voordeel; dan hebt u kennis gekregen van hetgeen niemand recht kan komen te kennen, voordat de Onderzoeker van hart en nieren het aan hem openbaart.

Dus staat de mens met onmogelijkheden omringd, in zijn eigen zwakheid en goddeloosheid, en de onmogelijkheid van de wet vanwege die zwakheid. Deze sluiten de gehele toegang tot de boom des levens uit, en zijn in de plaats van een vlammend zwaard, om die te bewaren; onze benen zijn afgesneden door de zonde, en de wet kan ons niet helpen, ja ons leven is uitgeblust en de wet kan ons niet levend maken; zij geeft wel onze plicht te kennen, maar zij geeft geen bekwaamheid, zij leert wel, maar zij kan niet maken dat wij leren. Terwijl wij in deze toestand zijn, stapt God Zelf in, om de ellendige, verloren mens ter hulp te komen; en dit is de weg en wijze: Hij zendt Zijn Zoon in de gelijkheid des zondigen vleses, de genade en waarheid komt door Hem, welke de hinderpalen uit de weg ruimen, die de toegang ten leven stopten.

Dit is een verheven stof, maar zij betreft de laagste en ellendigste onder ons; en dat is waarlijk het wonderlijkste, dat er zo'n verborgenheid en zo'n diepte in dit werk van de verlossing van arme zondaren is, dat er zoveel werk gemaakt wordt, zulke vreemde dingen geschieden, om onze val weer op te maken. Dit beseffend, mochten wij wel de overdenking van de Psalmist overnemen, Ps. 8:6: "o HEERE! wat is de mens," dat Gij hem zoudt groot maken? Hem niet een weinig lager, maar veel hoger dan de engelen stellen: want "Hij nam de natuur van de engelen niet aan, maar Hij werd der arme kinderen vlees en bloed deelachtig." Hebr. 2:14,16. Dit vereist wel, dat wij neerzitten, en stilstaan, teneinde de stappen en trappen, bij welke deze verborgenheid opklimt en oprijst, meer volkomen te beschouwen. Maar och! Dat wij zo'n opklimmende gestalte van het hart mochten verkrijgen, als deze stof vereist. Het is vreemd dat deze stof, zo geheel wonderbaar in zichzelf, ons niet boven ons element optrekt, vanwege het groot belang dat wij er bij hebben.

Elk woord bevat gewicht in zich en heeft een bijzondere nadruk; daar is een opklimming bij trappen, waarlangs deze verborgenheid opgaat, totdat ze komt tot de top; elk woord bevat een trap of stap in zich, waarlangs zij hoog en steeds hoger oprijst. "God zond," dat is vreemd; maar God "zond Zijn Zoon" dat is allervreemdst. Maar gaat voort, het is gedurig al vreemder: "in de gelijkheid van het vlees," en dat van "zondig vlees," enz. In deze trappen ziet u God nederklimmen, en al lager en lager komen; maar de verborgenheid klimt op, en gaat hoger en hoger: hoe God lager komt, hoe het wonder hoger oprijst; hoe God kleiner en geringer schijnt in het vlees, hoe de verborgenheid van de Godzaligheid groter is, "God geopenbaard in het vlees." Indien u wilt opklimmen tot het gevoelig en nuttig verstand van deze verborgenheid, moet u eerst nederklimmen in de diepte van uwe eigen natuurlijke snoodheid en ellende, in welke de mens neerlag, toen het God behaagde zo laag te komen, om hem te ontmoeten en te helpen. Ik zeg, eerst moet u op die wijze neergaan in de beschouwing van uwe rampzaligheid, en dan zult u opklimmen tot het gebruik en de kennis van deze verborgenheid van de godzaligheid.

Dat God zendt, bevat op het eerste begrip enig gewicht van wonder in zich, indien u maar wist, wie Hij is, en wat wij zijn. Het was een wonder geweest, zo Hij had toegelaten dat door ons tot Hem gezonden werd, of dat enige boodschap of enige gemeenschap zou ontstaan tussen hemel en aarde, nadat de mens op aarde zo snood de vrede en het verbond verbroken had. Het is vreemd dat de hemel niet gesloten was voor alle onderhandeling met die vervloekte aarde. Indien God een engel uitgezonden had om de mens te verderven, gelijk Hij een bief zond om Jeruzalem te verderven, 2 Kron. 21:12. Indien Hij Zijn vijanden had gezonden om Zijn vijanden te doden die het juk van Zijn gehoorzaamheid hadden verworpen, dan had het recht geweest. Matth. 21:14 en 22:7. Indien Hij een wrede bode gezonden had tegen de mens, die nu zo'n gruwelijke weerspanning in het werk had gesteld, het had geen vreemde zaak geweest, zoals Hij een engel zond met een vlammend zwaard, om de boom des levens te bewaren. Hij kon de boodschap van die engel uitgebreid hebben om wraak over die mens te nemen, en dit is het wonder dat Hij op zo'n wijze niet een zond.

Maar in wiens hart kon het op komen, wie had zulk een zaak als deze zich kunnen verbeelden? Dat God zendt, en zendt om vrede tot zijn rebelse onderdaan, tot Zijne

voetbank. De mens had geen aanneming kunnen verwachten voor de troon, tenzij hij God had voorgelopen, en eerst smekingen en ootmoedige gebeden hemelwaarts gezonden had. En daarom ziet u, dat hij, de ellendige, zijn verstand teneinde is; hij is wanhopende, geeft het op en vliedt weg om zich te verbergen, zeker verwachtende, dat de eerste boodschap van de hemel zou wezen al de schepselen tegen hem te wapenen om hem te verderven. Maar o! Wat een wonderlijke maar gelukkige verrassing. God komt Zelf neer, en niet met zo'n doel om wraak te nemen, hoewel rechtvaardig; maar om af te kondigen en voor te houden een verbond van verzoening en vrede, om de mens van zonde te overtuigen, en om hem te vertroosten met de blijde tijding van een Verlosser, van Één die in de gelijkheid van het vlees zou gezonden worden. Het is de hoogheid en majesteit van koningen en grote lieden om anderen tot zich te laten komen met hun verzoeken, e het wordt als iets zeldzaams gerekend, als ze toegankelijk en te spreken zijn. Maar dat de Heere der heren, en Koning der koningen, die op de cirkel van de hemelen zit, en voor Wie al de inwoners van de aarde zijn als arme sprinkhanen, of kruipende wormen; omtrent Wiens troon tienduizend maal tien duizenden heerlijke geesten zijn, die Hem dienen, gelijk Daniel Hem zag, hoofdst. 7:9,10, —dat zo Één, niet alleen zo als wij zijn, ons tot Hem laten komen om onze verzoeken aan Zijn Hoogheid aan te bieden, maar dat Die Zelf eerst zou neerkomen tot Adam, en hem vrede aanbieden, en dan Zijn Eigen Zoon zenden! En wat zijn wij dat Hij enige beweging omtrent ons, of enige zending tot ons maken zou, terwijl wij nog vijanden waren, ja, dat waren wij toen Hij zonde. Rom. 5:10. O! Hoe heeft Zij liefde over Zijn gerechtigheid getriomfeerd! Maar behoefde Hij onze vijandschap te vrezen, dat Hij vrede met ons zocht? In geen geval. Een aanschouwing van Zijn toornig aangezicht zou ons verbrijzeld hebben. Gij ziet op mij en ik ben niet; "één Zijner bestraffingen om de ongerechtigheid, zou onze bevalligheid doen smelten als een mot," hoe veel te meer zou "de slag van Zijne hand" ons verteren. Ps. 39:11,12. Maar dat is waarlijk een wonder, terwijl wij nog vijanden, en daarenboven zwak waren, noch machtig om onszelf te helpen noch Hem in het minste te beschadigen, en terwijl wij niets konden doen, om Hem aan te lokken, niets om Hem te verschrikken, niets om Zijne liefde aan te trekken, niets om Hem te doen vrezen; nochtans toen maakte Hij dat plan en die zending aan ons: "God zendende," enz. God zendende, — zendende Zijn eigen Zoon, dat is nog een stap hoger. Had Hij een engel gezonden, of een van die gediensstige geesten omtrent de troon, zijnde veel heerlijker dan de mens, het had wonderlijk geweest. Maar neen, God heeft de wereld zo lief gehad, dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft. Kon Hij het niet gedaan hebben door anderen? Doch Hij had nog hoger plannen. En waarlijk daar is meer verborgenheid in het doel en de wijze van onze verlossing, dan zwaarte in de zaak zelf. Sommige godgeleerden menen dat Hij een schepsel had kunnen bekwaam maken door Zijne almachtige kracht, om de werken van de duivel te verbreken, en dat Hij op een andere wijze de gevangen mens had kunnen verlossen; dat er zo'n noodzakelijkheid op Hem niet lag, dat hij die weg zou gaan, zodat de Vader de uitverkorenen aan de Zoon moest geven, en de Zoon die aannemen te verlossen, en dat God moest zenden, en de Zoon gezonden worden. Ja zij menen, dat Hij de moeite kon gespaard hebben, en dat Hij zonder iemand te zenden, onmiddellijk de mens zijn zonde kon vergeven, en hem tot Zijn kind aangenomen hebben. Alzo zou Hij het werk gedaan hebben, zonder dat Zijn

Zoon of iemand anders bloedig had behoeven te lijden. Doch anderen oordelen, dat dit onmogelijk en onbetamelijk was; omdat Gods gerechtigheid moest voldaan worden, en dat voor een waardiger prijs, die geen enkel schepsel geven kon. Maar immers, de wijze van deze diepe verborgenheid geeft te kennen, welk een hoog en heerlijk doeleinde God zich voorgesteld had, namelijk, de openbaring van Zijne liefde. "Ziet hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft." 1 Joh. 3:1. En "hierin werd de liefde Gods geopenbaard, dat God Zijn enig geboren Zoon in de wereld gezonden heeft." 1 Joh. 4:9. En gewis zo'n plan en oogmerk kon de gehele wereld niet bedacht en uitgevonden, niets kon zulk een liefde vertoond hebben; geen dergelijke uitdrukking van liefde is er te verbeelden, bij dit "geven van Zijn Zoon," en van "Zijn eniggeboren Zoon voor ons." Het was genoeg geweest uit enkel medelijden ons zalig gemaakt te hebben; maar indien Hij alles had gegeven, en alles daarnaast had gedaan, had Hij de oneindige volheid van Zijn liefde zo niet geopenbaard. Daar is geen gift, zo gepast bij de grootheid en pracht van Zijne Majesteit, als deze: "Die het geen roof geacht heeft, Gode even gelijk te zijn." Welke gift het ook was, ze had oneindig boven ons geweest, omdat het van Hem was; maar deze gave is niet alleen oneindig boven ons, maar Hem even gelijk, en allergeschiktst, om Hem aan ons te openbaren.

Maar dan is er nog een hogere opklimming van de verborgenheid, of een lagere neerbuiging van God; want het is alles één: God neerkomend is het afklimmend wonder; Hij "zond Zijn Zoon;" de mens zijn verwondering is reeds daardoor uitgeput; maar indien er nog iets over was, zou hetgeen er volgt die verwondering verteren: "in het vlees." Indien Hij Zijn Zoon gezonden had, kon Hij Hem niet gezonden hebben in een staat en gelegenheid, die bij Zijn heerlijkheid paste, zo als betaamde "de Vorst en Erfgenaam van alles, Hem door Wie alle dingen geschapen zijn en bestaan!" Neen, maar Hij is gezonden in een staat van vernedering en neerbuiging, oneindig beneden Zijne waardigheid. Hij werd geboren uit een schepsel: de Maker van alles gezonden in de gedaante van iets, dat Hij gemaakt had! O! Welk een verkleining en verlaging is dit? Daar is zo'n tussenstand niet tussen de hoogste vorst op de troon, en de verachtste bedelaar op de mesthoop, als er is tussen de eniggeborene des Vaders, Die het afschijnsel van Zijne heerlijkheid is, en de heerlijkste engel die er ooit gemaakt was. En nochtans zou het een wonder voor de wereld zijn, indien een koning zijn zoon zond in de kleding en in de staat van een bedelaar, om armen, lammen en blinden te roepen tot de gemeenschap van Zijn koninkrijk.

Het had een grote verborgenheid geweest, indien God was geopenbaard geworden in de natuur van de engelen, een grote verlaging van Zijne majesteit. Maar o! wat moet het wezen voor God geopenbaard te worden in het vlees, in het laagste, slechtste en verderfelijkste van alle schepselen als de droesem van de schepping, die in de benedenste grond is neergezonken? Alle vlees is gras, en wat verwelkt en verkwijnt meer? Zelfs de bloem en volmaaktheid van die. Jes. 40:6. Het is stof, en wat is geringer en lager? Gen. 18:27. Het is verderfelijkheid, en wat is er slechter; 1 Kor. 16:44. En nochtans God zendt Zijn Zoon in het vlees! Is dit een openbaring? Neen, het is veeleer een verberging en verduistering van Zijn heerlijkheid; het is een ophangen van een donker voorhangsel, om Zijne glans te verduisteren. Nochtans is Hij geopenbaard, nadat het 't oogmerk van het werk, waarmede Hij bezig was, vereiste. Hij is geopenbaard tot smaad en schande

voor onze zonde. Dit is een punt, en een groot punt van Christus' vernedering, dat "Hij de natuur van de engelen niet aannam, maar die van het zaad Abrahams." Hebr. 2:16. Maar nog, om deze verborgenheid des te meer te volmaken, gaat de Zoon nog een derde stap lager, op dat de verborgenheid zoveel te hoger opklimmen zou, "in de gelijkheid van het vlees;" neen dit is niet genoeg, maar "in de gelijkheid des zondigen vleses." Indien Hij was verschenen in de eerste bloem en volmaaktheid van het vlees, in de uitmuntendste schoonheid daarvan, nog was het een verlaging en vermindering geweest; indien Hij zo heerlijk neergekomen was, als Hij eens ten hemel voer, en nu "zit aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogte;" indien Hij altijd in die blinkende kleding was geweest, die Hij aan had in Zijn verandering van gedaante op de berg, nog had dit een zeer grote verlaging van Zijn Majesteit geweest. Maar dat Hij komt "in de gelijkheid des zondigen vleses". Hoewel geen zondaar, nochtans in de gelijkheid van een zondaar, en even gelijk, wat belangt Zijn verschijning, zodat geen oog enig onderscheid kon opmerken: Hij was omringd met al die zwakheden en noodduftigheden, welke op de zonde in ons volgden, en daarmede vergezeld gaan, een Man van smart en beproefd in droefenis; een Man die Zijn leven lang veel gemeenschap en verkering met droefheid had. Hij was sinds lang gewend aan droefheid, en die scheidde niet van Hem, tot dat de dood scheiding maakte; ja niet alleen was Hij in Zijn uitwendige staat aan al deze ellenden en zwakheden onderworpen, daar de zonde andere mensen onder brengt; maar Hij muntte boven allen in deze uit: Zijn gelaat was bedorven meer dan van iemand, en zijn gedaante meer dan andere mensenkinderen; daarom hebben velen zich over Hem ontzet. "Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; Hij had geen gestalte dat wij Hem zouden begeerd hebben," waarom Zijn Eigen vrienden zich voor Hem schaamden en hun aangezicht voor Hem verborgen; "Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen." Jes. 53:2,3. Zo ziet u, Hij komt in de meest verachtelijke en smadelijke gedaante van het vlees, Hij was veracht en verworpen onder de mensen, en gelijk Hij zelf spreekt Ps. 22:7: "Een worm, en geen man, een smaad van mensen, en veracht van het volk."

Nu ik zeg: dat is de kroning van de grote verborgenheid van de godzaligheid, die buiten alle tegenspraak groot is; die verborgenheid, die boven de gehele wereld in zich gepaard heeft, de meeste grootheid en goedheid; die de stof is van de hoogste verwondering, en de fontein van de zoetste vertroosting welke de rede of godsdienst kan uitdenken. De verborgenheden in de Drie-eenheid zijn zo hoog, dat zo iemand daar naar durft te reiken, hij des te lager val doet; het is alsof een worm zou ondernemen de zon te raken in het uitspansel. Maar deze verborgenheid is God neerkomend tot de mens, om van mensen behandeld en gezien te worden; omdat de mens niet kon opklimmen tot Gods hoogheid, komt God hier neer tot onze laagheid. Hij nadert tot ons, om ons te behouden. Het is geen bedwelmende, maar een zaligmakende verborgenheid, de hoogste waarheid is er in voor het verstand om te beschouwen en verwonderd te staan, en daar is de grootste goedheid in voor de wil, om te verkiezen en daar op te rusten. Deze verborgenheid is bedacht tot een verwondering en vermaak voor mensen en engelen; de drie zaken, die de stof van de zang van de engelen waren, zijn de juwelen ervan: "Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de mensen een welbehagen".

3^e Predikatie, Rom. 8:3

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses ...

Van alle werken Gods omtrent de mens, is er gewis niet een, hetwelk zoveel wonder in zich bevat, als het zenden van Zijn Zoon om mens te worden, en zo vereist het van ons de nauwkeurigste aandacht. Laat ons onze geest opscherpen om deze verborgenheid te beschouwen, niet om nieuwsgierig in de verborgenheden ervan in te dringen, alsof wij niets anders te doen hadden, dan onze verstanden te vergenoegen; maar veel eer, opdat wij zouden zien, welk belang wij daarin hebben, en welk onderwijs en voordeel wij er door kunnen verkrijgen, opdat het alzo onze genegenheden vermaakt.

Ik geloof, dat er bij duizenden een tastelijke en zeer grove onkunde van de zaak zelf heerst. Velen die Jezus Christus belijden, kennen Zijne natuur noch Zijn heerlijke Persoon niet, zij bevatten noch Zijne hoogheid als God, noch Zijne laagheid als mens. Maar waarlijk, de zaak waar ik mij meest over verwonder, is: dat van degenen die voorgeven, meerdere kennis van deze verborgenheid te hebben, nochtans weinigen het ernstig beschouwen tot welk nut en oogmerk dat is, hoewel het de grond is van onze zaligheid, de voornaamste grond van ons geloof, en de grote springader van onze vertroosting. Nochtans is het iets zeldzaams, zelfs onder ware Christenen, de kennis dienaangaande aan te leggen tot enig gebruik in deze. Bij weinigen is het de stof van hun overdenking.

Ik denk waarlijk, dat de levendige gebruikmaking van deze verborgenheid van de godzaligheid zeer krachtadig zou zijn, om ons duidelijk te maken, hetgeen wij gezegd worden te zijn, dat is: Christenen. Daarvan wordt iets te kennen gegeven, 1 Joh. 4:2,3,15; 5:1. De belijdenis en de wetenschap, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, en dat Hij de Zoon Gods was eer Hij het vlees aannam, dat wordt tot een merkteken van een geestelijk mens gesteld, die in God woont. Niet dat een naakte uitwendige belijdenis, of een inwendige mening en toestemming aan zo'n waarheid, van zo'n grote waardij is, hoewel het nochtans de hoogte is daar velen toe geraken, maar het is zo'n erkenning van de ziel en een hartelijke goedkeuring van deze verborgenheid, die de verwondering en genegenheid daar naar uitlokt en het hart op dit voorwerp alleen vestigt, om leven en zaligheid daaruit te hebben. De duivelen beleden en geloofden, doch zij sidderden, Luc. 4:34,41: zij vreesden wegens hetgeen zij kenden; maar Petrus beleed en beminde hetgeen hij kende; ja hij wierp zijn ziel op die Heere, Die hij beleed. Het is dan zo'n erkenning van Christus, die de ziel trekt en met Hem verenigt door een ernstige en levendige omhelzing. Zo'n gezicht van Jezus Christus bevat beide waarheid en goedheid in zich, in de hoogste mate, en zo perst ze niet alleen al de toestemming van het gemoed, maar zij is een krachtadig aanloksel van het hart, om tot Hem te komen en in Hem te leven. Ik bid u, merkt dan op, van welk een gewicht deze waarheid is, opdat u uw ziel goed zoudt aanleggen tot opmerking van hetgeen in Christus aldus geopenbaard is; niet enkel om het te weten, maar tot een verdere gebruikmaking daarvan; om het leven in Hem te zoeken, opdat de indruk van deze Zaligmaker zo diep op uw ziel zou gevestigd worden, dat u het uitdrukt in een dadelijke belijdenis van Hem in uw woorden en werken. Tit. 1:16; Matth. 7:21. Dit is waarlijk te bekennen en te

geloven, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, om daar al de grond van uw hoop en troost uit te halen en om de krachtvolle beweegredenen daaruit te trekken, om te wandelen gelijk Hij gewandeld heeft: dat men het gebruikt tot vertrouwen op Hem, en tot gehoorzaamheid aan Hem.

Ik zal een woord spreken van die twee grote doeleinden en voornemens, waarom God Zijn Zoon zond in de gelijkheid des zondigen vleeses; te weten: tot Zijn eer, en tot de mens zijn nut. Het gezang van de engelen bij Zijn geboorte toont dit aan: "Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in mensen een welbehagen."

Zijn eer is op een uitmuntende wijze daarin geopenbaard: de eer van Zijn wijsheid, die het geneesmiddel uitgevonden heeft. Welk een diepte van wijsheid was er in! Hoe oneindig boven alle bedenkingen van het schepsel verheven! Waarlijk daar zijn rijkdommen van wijsheid, diepten van wijsheid in gelegen. Ik oordeel, dat het nooit in de gedachten van mensen of engelen had kunnen opkomen. Toen alle mensen verdronken lagen onder een vloed van zonde en ellende, en onderworpen waren aan Zijn rechtvaardig oordeel, dat Hij toen een weg uitvond, hoe Hij velen zou behouden en zalig maken; daarbij is al de wijsheid, die in de orde en schoonheid van de wereld blinkt, slechts een flauw afschijnsel.

Verder, Zijn eer, Zijn barmhartigheid en genade schijnt hierin de grootste luister; dat Hij de straf, die de zonde de mens zijn verdiende, op Zijn eigen Zoon overbrengt; dat, toen er geen rantsoen door de mens te vinden was, Hij zelf het uitvond, hoe Zijn eigen gerechtigheid te voldoen, en ons zalig te maken. Gewis, het is het blinkendste juweel in de kroon van Gods heerlijkheid, zoveel barmhartigheid omtrent zulke ellendige zondaren, en zoveel genade omtrent rebellen. Indien Hij de zonde vergeven had zonder enige voldoening, (hetwelk sommigen hebben gemeend mogelijk te zijn geweest) welk een rijke genade zou het geweest zijn! Maar waarlijk, het is een bewijs van barmhartigheid en genade, hetwelk dat ver overtreft, dat Hij Zelf Zich een Lam en Offerande voorziet; dat Hij het rantsoen uitvond, en van Zijn Eigen Zoon in onze plaats afeist.

Zo straalt Zijn rechtvaardigheid zeer heerlijk in dit werk door. En waarlijk die twee zaken klaren elkaar meer en meer op: de rechtvaardigheid Gods in de straf van de zonde te eisen, en die te nemen van Zijn geliefde Zoon, verhoogt op de uitmuntendste wijze de barmhartigheid en genade van God jegens ons. En Zijn genade en barmhartigheid, door ons voorbij te gaan en Zijn Zoon voor ons tot een vloek te maken, verklaart en heldert op de rechtvaardigheid Gods, en wel op een zeer wonderlijke wijze. Welk bewijs kan er in de wereld gegeven worden van Gods toorn tegen de zonde, en van Zijn rechtvaardigheid om de zonde te straffen hetwelk dit gelijk is?! Zo'n bewijs van liefde tot zondaren, en zo'n betoog van haat tegen de zonde, was er niet denkbaar. Dat Hij in ons de zonde niet straft, maar die overbrengt op Zijn zeer beminde Zoon, o welk een liefde en genade is daarin gelegen! en dat Hij Zijn eigen Zoon strafte, wanneer Hij stond in de plaats van de zondaar, o welk een rechtvaardigheid en gerechtigheid!

Dit is die heerlijke verborgenheid, die samenvoeging van die twee blinkende juwelen: de gerechtigheid en barmhartigheid, de liefde en de haat, in één keten door Christus menswording, "waarin de engelen begerig zijn in te zien", 1 Petr. 1:12. En waarlijk, zij verwonderen er zich over, en zij prijzen Hem uit bewondering. Dit is hetgeen, waar de

lof van mensen en engelen voor eeuwig in te kort zal komen. David, deze dag voorziende, voorspelde het: dat de engelen Hem zouden loven, Ps. 103:20. En nu is het vervuld, nu al die heerlijke troepen van heilige en heerlijke geesten de Zoon van God in de wereld verwelkomen, met die hemelse harmonie van lofzegging. Luk. 2:14.

Welk een traagheid en aardsgezindheid is het in ons, dat wij niet naar boven in onze geest tot deze melodie opklimmen, om met de engelen ons te verenigen in dit gezang. Wij, zeg ik, omdat het ons het meest betreft. De engelen verwonderen zich, en zij zingen in verwondering hierover, omdat de heerlijkheid Gods zo blinkend daarin doorstraalt, evenals of er meer zonnen in het firmament waren, gelijk het licht van zeven dagen op een dag. Die drie in het bijzonder: de wijsheid, barmhartigheid en genade, rechtvaardigheid en gerechtigheid, iedereen van deze ziet er uit als de zon in haar kracht, omgevoerd in deze cirkel van de mens zijn verlossing, tot verrukking van het hart van alle eerwaardige en heerlijke troepen daarboven, doende blijmoedig en gewillig al hun dienst tot dit werk, om gediensdige geesten te zijn, en om de erfgenamen van de zaligheid te bewaken. Wanneer nu de eer des Allerhoogsten zo'n lieflijk gezang daar boven verwekt onder de engelen; o welk een uitwerking diende dan de eer van de hoge God, en het hoogste heil de mens zijn op ons te maken! Wanneer de grootste eer van God, en het voornaamste voordeel van de mens in deze keten samen geschakeld zijn, wat behoorden wij anders te doen, dan verwonderd te staan en te aanbidden, te bidden en verwonderd te staan, en zolang wij hier op aarde zijn, mee in te stemmen in die harmonie van de hemel.

Veel kan hier gezegd worden ten opzichte van ons goed; maar wij zullen u in het kort aantonen, dat het de grootste bevestiging voor ons geloof, en de sterkste beweegreden tot nederigheid is, die er kan uitgedacht worden, dat God Zijn Zoon alzo gezonden heeft. Nu dat zou ons ware Christenen maken, indien wij op de overdenking van Christus' komst in het vlees ons konden schikken tot vertrouwen en eerbied, om Hem te verheerlijken door het geloof, onszelf te verlagen, in Hem te geloven, en ootmoedig met Hem te wandelen.

Ik weet niet, dat er iets krachtiger is, om ons te verzekeren van de werkelijkheid van Gods nodigheden en beloften aan ons, dan dit. Wij zoeken gedurig tekenen en bewijzen van Gods liefde, iets om ons vrijmoedigheid te geven om tot God in Christus te komen, en ons te verzekeren, dat wij welkom zullen zijn. Vele Christenen bevleken zichzelf met de drek van hun eigen duisternis en moedeloosheid, omdat zij niets in zichzelf kunnen vinden, hetwelk het minste bewijzend teken kan geven, dat Hij hen zal toelaten en verwelkomen, als zij tot Hem komen; of dat zulke kostelijke beloften en zoete nodigheden kunnen toebehoren aan zulke zondaars, als zij zelf menen te zijn Waarlijk, mijn geliefden! ik acht, dat terwijl wij ons zo bezig houden, wij de zon met een kaars zoeken, dat duister makend, wat in zichzelf zo klaar blinkend is als het licht.

Het bewijs, dat God het inderdaad zo meent, als Hij u het leven in Christus aanbiedt, en dat Hij gewillig is u aan te nemen, en dat dit niet buiten het bestek van Zijn nodiging is; en nochtans zoekt u het, waar het minst te vinden is, dat is: in uzelf. In de waarheid, Zijn nodigheden in het Evangelie voeren het blijk met zich in haar boezem, hetwelk boven alle andere tekenen en blijken is, namelijk dat God ooit Zijn eigen Zoon zond in het vlees tot dit doeleinde. En is er iets groter of klaarder dan dit? Mij dunkt wij zijn

gelijk diegenen, die, als zij vele tekenen en wonderen gezien hadden, die Christus deed, welke voor de gehele wereld getuigenis gaven van Zijn Goddelijke natuur, nochtans niet wilden voldaan zijn, maar nog een ander teken zochten, "hem verzoekende." Matth. 16:1. En waarlijk, Hij zou ook ons dit antwoord geven: "o gij verkeerd en overspelig geslacht: hetwelk een teken zoekt; u zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jona de profeet."

Het grootste bewijs dat men zich kan verbeelden, is reeds gegeven: dat de Vader Zijn eniggeboren en geliefden Zoon zond in de gestalte van een dienstknecht, en dat voor de mens. Indien dit niet voldoet, weet ik niet wat voldoen of vergenoegen zal. Ik zie niet, hoe enig werk van Zijn Geest in ons zoveel blijkbaar bewijs kan geven van Zijn dadelijke genegenheid en getrouwheid in het Evangelie en van Zijn gewilligheid om zondaars te verwelkomen. Al de werken van de schepping, al de werken van de genade zijn niets hier bij, om Zijn liefde tot de mensen openbaar te maken. Daarom is er zo'n zonderling teken opgesteld: "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft." Joh. 3:16. "En hierin is de liefde Gods geopenbaard, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft," 1 Joh. 4:9. Indien mensen en engelen zich hadden beijverd om een pand of bevestiging van de liefde Gods te verzinnen en uit te vinden, zij zouden gevallen zijn op enige openbaring of werking aan hun geest. Maar helaas! Het is oneindig daarboven verheven, dat Zijn eigen uitgedrukt beeld en het afschijnsel van Zijn heerlijkheid is neer gekomen, om getuigenis te geven van Zijn liefde. Ja, Hij die de Vader gelijk is in heerlijkheid is als een gift aan de mensen gegeven. En is Hij niet oneindig meer dan geschapene gaven of genaden, Hij, die de rechte Springader en Fontein van die alle is? "Alzo lief heeft God de wereld gehad," dat Hij in waarheid benevens die, geen zodanig geschenk gegeven heeft, om zo'n een liefde te betuigen.

Daarom, indien alles wat Hij in deze gedaan heeft uw angstvallig gemoed niet voldoen kan, maar u gedurig voortgaan wilt meer bevestiging te zoeken van Zijn volvaardigheid, om u aan te nemen, acht ik dit als *verzoeken van de Heilige*, wat een dusdanig antwoord van Hem zou ontvangen: gij boze en overspelige! u zal geen teken gegeven worden, dan hetgeen duisterder is dan het eerste, en hetgeen u minder verstaan zult; u mag verkrijgen hetgeen u zoekt, misschien wat meer genoegen in uw eigen staat, maar het zal u in de uitkomst meer doen duchten, altijd zult u onbevestigd en ongestadig zijn, als water, u zult de voortreffelijkste niet zijn.

Ik beken het, indien wij spreken van de openbaring van iemands deel aan die beloften, van een blijk van de liefde Gods tot hem in het bijzonder, dan moet er iets aan uw ziel door de Heilige Geest gewerkt zijn, waardoor de algemene getuigenis van Gods liefde tot het menselijk geslacht, neergebracht wordt tot een bijzondere toepassing aan u. Maar daar spreek ik nu niet van, omdat dat het verzegelen van de Geest is, na het geloven. Doch omdat u altijd onvast bent in het eerste en voorname punt, namelijk: naar de Zoon te lopen, en op Hem te wachten om leven, daarom hebt u zoveel onklarheid en zwakheid in hetgeen er volgt op het geloof.

Waar ik nu van spreek, is: dat indien het hartelijk werd geloofd, en ernstig opgemerkt dat *God Zijn Zoon gezonden heeft in het vlees om zondaars zalig te maken*, u niet gemakkelijk in twijfel zou staan, of u wel tot Hem komend om zaligheid, welkom zou zijn. U zou niet kunnen zeggen, dat zulke kostelijke nodigheden de zondaren niet konden toekomen; of

dat Hij zulken als u bent niet kon liefhebben. Waarlijk, ik oordeel, indien het in het algemeen ter harte werd genomen, dat God het menselijk geslacht zo lief heeft gehad, dat Hij hun zo'n gift gaf, dat er dan geen twijfel meer kon gemaakt worden, of het God wel ernst is, wanneer die gift aan iemand in het bijzonder wordt aangeboden. Ja ik acht, dat het komt van de onopmerkzaamheid van deze algemene blijk en openbaring van liefde aan de wereld, dat u zo bevend en twijfelend staat omtrent bijzonderheden. Zou u wel zoveel zwaarigheid hebben, van Zijn liefde tot u te geloven, indien u in waarheid geloofde dat Hij de wereld, dat is, zo vele duizenden gelijk u, heeft liefgehad? Is er wel (ik bid u let er op) zoveel afstand tussen u en anderen, als tussen Hem en allen? Indien Hij dan zoveel ellendige zondaren lief heeft, is er dan wel enige onmogelijkheid in, dat Hij u zou kunnen liefhebben? Want wat is er in hen, hetwelk Zijn liefde tot hen kan opwekken?

Dat ik u zeg, waarom ik oordeel, dat het recht besef en aangrijpen van de algemene waarheden van het Evangelie geschikt zou zijn, om gelijk de zon in haar kracht, al de nevelen te verdrijven van ons redetwisten over ons bijzonder deel aan de genade van God. Het is, omdat ik bevind, dat dezelfde gronden, waarop u uw eigen bijzonder deel in twijfel trekt, (zo u er op lette, zou het door u bevonden worden) veel verder gaan, te weten: om te besluiten tegen alle anderen, alsof zij geen kracht in uw geval hebben, of zij van evangelieke kracht zullen zijn, om het vertrouwen van al de heiligen, en de zekerheid van alle beloften neer te vellen. Want wat is het, dat u ontstelt, anders dan dat u zondaars bent, en zulke zondaars, zo snood en walgelijk; waaruit gij besluit, niet alleen, dat u voor het tegenwoordige geen verzekering hebt van Zijn liefde, maar ook, dat Hij zo een, als u bent, niet kan liefhebben. Nu zeg ik, indien dit zo gaat, met betrekking tot uzelf, ziet goed toe, dat *u zichzelf niet veroordeelt en hetgeen u goedkeurt*, dat is: dat u niet redetwist tegen het deel van alle heiligen, die zulken waren als u, en tegen de waarheid van de fundamentele stellingen van het Evangelie. Alzo lief heeft God de wereld gehad, enz. En zo verongelijkt u zichzelf niet alleen maar ook alle anderen: en dat niet alleen, maar u doet Hem de grootste smaad aan, Die uit liefde Zijn Zoon zond, en aan Hem Die uit liefde kwam.

O! let wel, hoe u vertreedt en onwaardig acht die grote openbaring van Gods liefde: God geopenbaard in het vlees! Hoe u Zijn liefdepand tot zondaars versmaadt, groter dan Hij u geven kon, omdat het zo groot is als Hij Zelf. Och! of u het gevolg kon zien van uw angstig en bezwarend twijfelen, dat het niet alleen uw eigen ziel verongelijkt, maar dat het nog van een bloediger natuur is; indien die twijfelingen grond hebben, zij zou het leven en de zaligheid van alle gelovigen afsnijden, en wat nog zwaarder is: zij zouden door een onvermijdelijk gevolg bewijzen een antichristelijk punt, dat Christus niet in de wereld gekomen is. Ik bid u, geeft acht op uw kwaad, opdat u er een gruwel van mag krijgen.

Dit zal ook tot een andere opmerking kunnen dienen, om uw geloof te versterken en veel troost te geven, hetgeen u vindt Hebr. 2:14; 4:15. Dat "Hij onze natuur deelachtig is geworden, en in alles Zijn broederen gelijk, opdat Hij alzo een barmhartig Hogepriester zou zijn, machtig om ons te hulp te komen, en gevoelig aangedaan te zijn met onze zwakheden". Welk een sterke troost kan er uit deze borsten gezogen worden! Toen het onmogelijk was, dat de mens tot God kon opkomen, wegens Gods oneindige hoogheid

en heiligheid, is God neergekomen tot de mens in Zijn laagheid en geringheid. Hij heeft deze ladder van de hemel tot de aarde gezonden, opdat de arme ellendige zondaars langs dezelve zouden opklimmen; zij is zo laag neergekomen, als onze zwakke broze natuur is, opdat wij daar licht zouden opkomen, en gemakkelijk ten hemel opgaan. Daarom wordt dit vlees een verse en levendige weg genoemd, omdat een arm zondaar verzekerd kan zijn, dat hij verwelkomd en aangenomen zal worden, door Iemand van zijn eigen geslacht – zijn Broeder. "Hij schaamde zich niet, ons Zijn broederen te noemen; vlees van Zijn vlees, en been van Zijn been." Dit kan een vrijmoedige toegang maken, namelijk: dat wij niet onmiddellijk tot God hebben te spreken of te komen, voor zover Hij met heerlijkheid en Majesteit bekleed is; en gelijk de Joden Hem hoorden op de berg Sinaï, en begeerden een Middelaar tussen hem en hun, maar dat die grote Profeet, aan hun beloofd, gekomen is, en dat wij tot Hem mogen spreken, rijdende op een ezel, een lage ezel, opdat een ieder zijn begeerte Hem in het oor kon fluisteren; en Hij nochtans zo hoog is als God, opdat wij tot God zouden spreken en bij Hem vermogen.

Gewis dit is een zoete plaats van samenkomst; om God daar tegemoet te komen, opdat geen zondaar enige vrees zou hebben; daar te komen tot deze handel van vrede en verzoening. Hoezeer kan dit ons verzekeren, dat dit grote voorrecht te verkrijgen is, dat wij kinderen Gods kunnen worden, omdat de "Zoon Gods een Zoon des mensen geworden is." Joh. 1:11,12. Waarlijk, hoewel het moeilijk te geloven is, dat zulken als wij, zonen van de grote Koning zouden worden; nochtans is niets zo wonderlijk, als dit: dat de eeuwige en eniggeboren Zoon van de grote God, de Zoon zou worden van een ellendige mens. Die hoogheid zal gemakkelijk geloofd worden, indien wij deze laagheid wel aanmerken. Het zal zo zwaar niet vallen, een ziel te verzekeren, dat er een weg van vereniging en verzoening met God is, dat men nog met Hem bevredigd kan worden, indien wij dit wel overwegen, dat God Zijn eigen natuur met de onze verbonden heeft in één Persoon, om een pand te wezen van die vereniging en vrede.

En dan, hoeveel verkwikking en vertroosting kan het ons opleveren, dat Hij niet alleen een mens, maar een ellendig mens was; en dat niet door enige noodzaak, maar alleen door een noodzaking van liefde en ontferming. Hij had barmhartigheid genoeg om ons zalig te maken, als God; Hij had liefde en medelijden genoeg als mens, maar Hij wilde ook de ellende aannemen in Zijn eigen Persoon, opdat Hij door bevinding over ons barmhartig zou zijn. Gewisselijk de ondervinding van ellende en zwakheid moet enige teerheid toedoen tot het hart van onze Hogepriester.

Maar al hielp het Hem niet om meer ontfermend te zijn, zo is het toch voor ons geschied om ons te helpen, om meer vertrouwen op Hem te hebben, en meer vrijmoedigheid te gebruiken in tot Hem te komen.

Welk een moedgeving is het voor een arme mens, tot een arme Jezus Christus te komen, Die niets had, waarop Hij Zijn hoofd kon neerleggen! Hij weet welk kwaad in de armoede gelegen is, en Hij verkoos het te weten, opdat Hij Zich over u zou ontfermen. Met welk een vrijmoedigheid zou een arme verdrukte en verachte gelovige tot Hem komen! Ziet, Hij heeft dat alles Zelf ondervonden; en Hij was gewoonlijk beproefd met smarten en droefheden, daarom kan Hij het best medelijden met u hebben. Laat ons van zondige zwakheden spreken, die wij onderworpen zijn. Opdat er een rechte gepastheid in Hem zou wezen om u te helpen, kwam Hij in een staat, zo nabij als het

wezen kon. Hij was gewillig, tot zonde verzocht te worden; en alzo kent Hij de kracht die de verzoeken moeten hebben op zwakke en broze naturen. Maar Hij kon niet zondigen; want dat was nadeel voor ons geweest. Laat dit ons dan vrijmoedigheid geven, om tot Hem te gaan.

Ik zou ulieden graag in de tweede plaats uit deze grond tot ootmoed bewegen, volgens de les, die Christus geeft, Matth. 11:29: "Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart." En de apostel maakt zonderling gebruik van de verborgenheid, dat de Majesteit Zich zo verlaagd heeft, om onze hoge achting van onszelf te verlagen. Phil. 2:3-6. Behoorde niet die zin in ons te zijn, die in Christus was?

Oordeelt eens: God verlaagd, en de mens verhoogd, hoe slecht voegt dat? God nederig in staat en stand, en de mens, hoewel zeer laag in staat, nochtans hoog in stand in zijn eigen schatting! Welke diepe verborgenheid is er meer, dan God vernederd? En wat is er afschuwelijker dan de mens, trots en hovaardig? Waarlijk, hoogmoed is het lelijkste in de mens, maar in een Christen is het afschuwelijk, ja wanstaltig.

Indien Hij, die zo hoog en heerlijk was, zichzelf uit liefde en genegenheid verootmoedigde, hoe moesten wij, die zo laag en gering zijn, onszelf verootmoedigen uit noodzakelijkheid, en ook uit liefde en genegenheid, om Hem gelijkvormig te zijn? De natuur kan tot het ene bewegen, maar de christelijkheid leert het andere: nederig van hart te zijn, en een ieder beter dan zichzelf te achten. De rede moge overreden om zachtmoedig, lijdzaam en lankmoedig te zijn, vanwege onze geringheid, ledigheid, broosheid en nietigheid; maar deze les wordt in Christus' school geleerd, niet enkel door die beweegreden, door kracht van noodzakelijkheid, maar door een hogere beweegreden: de drang van de liefde tot Jezus Christus – "leert van mij." Veronderstelt, er was geen drangreden in, en nochtans zou die genegenheid een sterkere drang zijn te bewegen, Hem gelijkvormig te zijn en Zijn voorbeeld te volgen, Die zo laag kwam, en Zichzelf vernederde tot de dood, en dat voor ons.

4 Predikatie, Rom. 8:3

... en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

De grote en wonderlijke daden van grote en voortreffelijke personages moeten noodzakelijk enige grote doeleinden hebben, die daarmee overeen komen. De wijsheid zal hun niet leren vreemde dingen te doen, dan met enige bijzondere oogmerken. Want het zou dwaasheid en uitzinnigheid wezen, grote dingen te doen, om enig klein gering doeleinde, even weinig passend, als dat een berg zou baren, om een muis voort te brengen. Gewisselijk, wij moeten wel denken, dat het een heerlijk en hoog gewichtig werk moet zijn, hetwelk zo'n hoog en eerwaardig Persoon als de Zoon van God is, van de hemel bracht; het moet iets wezen, dat geëvenredigd is met Zijn wijsheid en Majesteit. En waarlijk zo is het ook. Daar is een grote en krachtige vijand Gods in de wereld, dat is de zonde; die opperrebel heeft de mens van God afgetrokken, en een gedurige tweedracht en vijandschap tussen die beiden gezaaid. Deze heeft het gehele menselijk geslacht overwonnen, en onder andere ook zelfs Gods uitverkorenen, diegenen, die God in Zijn eeuwige raad ten leven en ter zaligheid te voren verordineerd had. De zonde brengt alle mensen in slavernij, en oefent de volkomenste tirannie over hen uit, zij doet alle mensen hun heersende begeerlijkheden dienen, en dan is de gehele beloning daarvan de dood: zij verbindt hen tot het oordeel.

Nu, toen deze oproerigheid en weerspanning in de wereld ontstaan was, en een van de edelste schepselen in dit oproer was weggevoerd en afgetrokken van de schuldige gehoorzaamheid aan de Goddelijke Majesteit, zo besloot de allerheiligste en wijze raad des hemels, de Zoon van de Koning te zenden, om deze weerspanning te herstellen, de mensen weer tot gehoorzaamheid te brengen, en om de opperverrader, de zonde, waar Zijn natuur een gruwel van heeft, te verderven. En tot dat einde kwam de Zoon van de grote Koning, Jezus Christus, in de wereld, om de gevangen mens te verlossen, en om de overwinnende zonde te veroordelen. Er is geen voorwerp waartegen God zo'n volle, zuivere, en volmaakte toorn en haat heeft, als tegen de zonde. Daarom zendt Hij, om datgene te verdoemen, hetgeen Hij het meest haat; en Hij haat de zonde volkomen, om die te veroordelen. En dit wordt uitgedrukt als het oogmerk van Zijn komst, 1 Joh. 3:5,8. "Om de werken des duivels te verbreken." Al zijn boze en helse samenscholingen en vonden tegen de mens; al dat vergif van vijandschap en zonde, hetgeen hij uit nijd en boosheid op de mens uitspuwde, en dat hij in zijn natuur uitstort; al die werken van die vorst van de duisternis, om de mens te verlokken van gehoorzaamheid tot weerspanning, en over hem van die tijd af te tiranniseren, door de heersachtige wetten van zijn eigen begeerlijkheden. Met één woord, al dat werk, dat in de hel gesmeed was, om de arme mens neer te brengen tot diezelfde ellende met de duivelen; dat alles kwam Christus de eniggeboren Zoon van die grote Koning verbreken, dit was zijn edel plan en werk. Die toren, welke de satan opbouwde tegen de hemel, en waarvan hij het fundament zo laag als de hel gelegd had, wilde Christus neerwerpen: het werk waartoe Christus onder de mensen neerkwam was omdat Babel, die toren van duisternis en verwarring, af te breken, om een toren van licht en leven op te bouwen, tot welke de

zondaars konden komen en veilig zijn, en langs welke zij dadelijk ten hemel konden opklimmen.

Sommigen verstaan door die woorden: "voor de zonde," de gelegenheid en reden van Christus' komst, te weten, dat die was, omdat de zonde de wereld overwonnen, en de mens van de verdoemenis onderworpen had. Dat daarom Jezus Christus in de wereld kwam, om de zonde te overwinnen en die te veroordelen, opdat wij' vrij zouden zijn van de verdoemenis door de zonde. En dit was de voornamelijk oorzaak, waarom Hij het vlees aannam. Indien de zonde in de wereld niet gekomen was, had Christus er niet ingekomen; en indien de zonde geen troon in de mens zijn vlees had opgericht, had Christus geen vlees aangenomen. Hij had in de gelijkheid des zondigen vlees niet gekomen. Zodat dit overvloedige vertroosting kan geven. Want indien dit de rechte oorzaak van Zijn komst was, hetgeen Hem neerbracht van de gemakkelijke en gelukzalige schoot van de Vader, zal Hij zeker datgene doen, waartoe Hij kwam. Hij kan in Zijn voornemen niet feilen; Hij kan Zijn doel niet missen: Hij moet de zonde veroordelen en zondaars zalig maken.

En waarlijk, dit is een wonderlijke liefde, dat Hij de zonde alleen voor Zijn deel nam, en alleen om de zonde, of tegen de zonde kwam, en niet tegen de arme zondaren. Hij had geen andere order van de Vader dan deze: gelijk Hij dat zelf verklaart, Joh. 3:17: "Want God heeft Zijn Zoon in de wereld niet gezonden, opdat Hij de wereld verdoemen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden." Gelijk iemand terecht aanmerkt: Christus zou zulk een jaloerse gedachte niet met de vinger aangewezen, noch in van de mensen hart geworpen hebben, indien zij niet te voren in hen geweest was; maar hier zijn wij van nature toe genegen, harde gedachten van God te hebben, en bezwaarlijk te kunnen overreed worden door Zijn liefde; wanneer wij eens terdege overtuigd zijn van onze vijandschap. Het is waar, het meeste deel van de wereld beeldt zich in, van Gods liefde verzekerd te zijn, en zij zijn er niet jaloers over, omdat zij hun eigen vijandschap tegen God niet kennen. Maar laat eens iemand beseffen, waarlijk een vijand van God te zijn, dan zal het zeer moeilijk zijn, hem iets anders van God te doen geloven, dan dat Hij een vijandig gemoed tegen hem draagt. En daarom, om dit weg te nemen, verzekert ons Christus, dat noch de Vader noch Hij, enig plan of geheime lagen tegen de arme zondaars had; maar dat des Vaders oogmerk in het zenden, en Christus' doel in het komen, voornamelijk, zo niet alleen was, niet tegen de mens, maar tegen de zonde, niet om de zondaars, maar om de zonde te verdoemen, en zondaars zalig te maken.

O gezegende en weergalozende liefde, die zo'n dadelijk onderscheid maakte tussen de zonde en de zondaren, die werkelijk zo één waren. Zullen wij dan niet tevreden zijn, dat voor ons die beklaglijke vervloekte vereniging met de zonde los gemaakt wordt; zullen wij niet gewillig zijn, opdat de zonde in ons veroordeeld wordt, en dat wij onze zielen behouden krijgen? Ik bid u, geliefden in de Heere! zoekt toch niet, altijd Christus' vijand, die grote verrader, staande te houden, tegen welke Hij van de hemel af kwam. Het is een wonder, dat Hij niet beide u en de zonde als vijanden vervolgt; maar indien Hij de één wil verderven en de ander behouden, o! laat Hem de zonde en niet u verderven, en dat zoveel te meer, omdat zij *u* zou verderven. Ziet naar Hem, dan zal de ongerechtigheid u niet ten verdere zijn, maar Hij zal het verderf van de ongerechtigheid

zijn. Maar indien u zo'n deling tussen u en uw zonden niet wilt toelaten, ziet dan toe, dat u niet in eeuwigheid onverdeeld daarmee bent, en dat u niet een gemeen lot voor eeuwig zoudt hebben, dat is: de verdoemenis. Velen wilden wel behouden worden; maar zij wilden niet behouden worden met verlies van hun zonden. Helaas! dat zal u verdoemen. Wat betreft de zonde: God heeft een onverzoenlijke vijandschap daar tegen uitgeroepen. Hij heeft er geen woonstede voor, Hij wil daarmee niet in voorwaarden komen, en dat, omdat de zonde zijn dodelijke vijand is; derhalve laat de zonde veroordeeld worden, opdat u zoudt behouden worden, maar met de zonde zou u kunnen veroordeeld worden.

Het woord, "voor de zonde", kan daarom geschikt in een anderen zin genomen worden: tot een offerande voor de zonde; zodat de zin is: Jezus Christus kwam om de zonde, in haar eis tegen ons, te veroordelen en te vernietigen, door een offerande voor de zonde, dat is: door Zijn eigen lichaam of vlees op te offeren. Zo hebt u daar dan de weg en het middel, door hetwelk Christus de zonde overwon en het werk voltrok, waartoe Hij gezonden was. Het was de toorn te bevredigen, en de gerechtigheid te voldoen, door een offerande voor de zonde op te offeren; de prikkel en kracht des doods is de wet, zegt de apostel 1 Kor. 15:55. Twee grote vijanden hadden wij tegen ons, twee grote tirannen over ons: de zonde en de dood. De dood was tot alle mensen doorgedaan. Niet alleen waren alle mensen aan de ellenden van dit leven en de tijdelijke dood onderworpen; maar ook de vreze van de eeuwige dood, en een eeuwigdurende scheiding van het gezegende aangezicht van God, had op allen kunnen vallen, en hen aan de dienstbaarheid onderworpen maken, Hebr. 2:15. Maar de kracht en prikkel daarvan is de zonde; het is de zonde, die dood en hel tegen ons wapent. Neem de zonde weg, en u neemt de prikkel, de kracht van de zonde weg; zij heeft geen sterkte of vermogen om de mens te beschadigen; maar omdat de dood de rechte bezoldiging of het loon van de zonde is (Rom. 6:23) zo vloeit al de zekerheid en krachtigheid in de beloning, van dit werk van de duisternis, de zonde. Maar nu, de kracht van de zonde is de wet, die een vergiftige en verdervende kracht in de prikkel van de zonde stelt, want het is het vonnis van Gods wet en de gerechtigheid van God, die zo'n onafscheidelijke samenhechting tussen de zonde en de dood gemaakt heeft; hierdoor krijgt de zonde een verdervende en dodende kracht. De gerechtigheid wapent ze met kracht en gezag, om de mens te veroordelen; zodat er geen vrijheid noch ontbinding van die veroordeling, en geen ontgaan van die verderfelijken prikkel des doods kan zijn, tenzij het vonnis van Gods wet, hetwelk zij uitgesproken heeft (u zult de dood sterven) verbroken wordt, en de gerechtigheid van God door een rantsoen voldaan wordt. En als dat gedaan is, is de kracht van de zonde geheel weg, en dan is de prikkel des doods afgeweerd.

Nu dit had de mens onmogelijk kunnen doen; die partijen zijn te sterk voor alle geschapen kracht: de kracht van de zonde om te veroordelen, mag enigszins oneindig genoemd worden, omdat ze vloeit uit de onveranderlijke wet van de oneindige gerechtigheid Gods; maar welke kracht zou kunnen strijden tegen die sterkte, behalve als van een zodanige, die ook een oneindige sterkte heeft? Daarom moest de Zoon Gods komen, om dit werk te doen: de zonde te verdoemen, en de zondaar zalig te maken. En gekomen zijnde, worstelde Hij met de kracht van de zonde, want Hij wist waar de kracht ervan lag, en zo ging Hij eerst daar mee ten strijde, namelijk: met de gerechtigheid van

Zijn Vader, met het handschrift van de inzettingen, dat tegen ons was, want indien Hij die eens kan wegdoen, hetzij als overwonnen, hetzij als voldaan, heeft Hij weinig anders meer te doen.

Doch, Hij gaat niet op een geweldige wijze te werk; Hij doet het niet met een sterke hand, maar Hij handelt er wijs, of mag ik met eerbiedigheid zeggen, listig in. "Hij kwam onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren verlossen zou." Gal. 4:4. Met kracht zal het niet geschieden; de wet kan geen geweld aangedaan worden, de gerechtigheid kan niet gedwongen worden, om haar recht te laten varen; daarom verkiest onze Heere Jezus, als het ware, te onderhandelen met de wet, Zich daar onder te onderwerpen; Hij is geworden onder de Wet, Hij die boven de Wet was, zijnde de Wetgever op de berg Sinaï, Hand. 7:38; Gal. 3:19; Hij komt onder de verbintenis ervan, om die te vervullen: "Ik ben niet gekomen, om de Wet te ontbinden, maar om die te vervullen." Matth. 5:17. Hij wilde de wet geen geweld aandoen, noch regelrecht tegen de bedinging ervan, of zonder dat er voldoening aan gegeven werd om de zondaars te verlossen, want dat zou strijdig zijn tegen de wijsheid en rechtvaardigheid van de Vader, Die de wet gaf. Maar Hij doet het beter op een vriendelijke wijze, door onderwerping en gehoorzaamheid aan al de eisen ervan; al wat zij van de zondaar eiste, die schuld vervult Hij, Hij voldoet aan de schuldvordering in Zijn eigen Persoon door gehoorzaamheid. En dus krijgt Hij kracht over de wet door onderwerping aan al de eisen ervan, en haar recht over ons weg te nemen, daarom staat er, dat "Hij het handschrift van de inzettingen hetwelk tegen ons was, uitgewist heeft, door het te nagelen aan Zijn kruis, en zo nam Hij het weg." Col. 2:14. De schuldvordering voldaan hebbend schrapte Hij ze door; en zo is zij nu krachteloos tegen Hem en ons. Aldus is de kracht van de zonde, die de wet is, geweerd, en door dit middel is "de zonde veroordeeld in het vlees; door het lijden van Zijn vlees," en heeft de wet al haar eis tegen de zondaars verloren; want datgene, waaraan die eis hing, namelijk het vonnis van de wet, is uit de weg genomen, zodat zij geen blijkbare grond heeft, om tegen de arme zondaar, die naar Jezus Christus vliedt, enige beschuldiging te vestigen, en geheel geen grond om hem te veroordelen; in dat aanzien is zij ten enenmale krachteloos gemaakt; want gelijk de Filistijnen bevonden waar Simsons kracht in lag, en zij hem het haar afsneden, alzo heeft Christus in Zijn wijsheid gevonden, waar de sterkte van de eis van de zonde tegen de mens in lag, Hij heeft het haar daarvan afgesneden, dat is: "het handschrift van de inzettingen, hetwelk tegen ons was."

Dit is het, wat van het begin van de wereld afgeschaduwd is geworden, door de voorbeelden van offeranden en plechtigheden. Al die offeranden van beesten, vogelen en dergelijke, onder de wet, vertoonden en schaduwden af die ene offerande, die in de volheid van de tijd geofferd is, "om een verzoening voor de zonden van de wereld te zijn;" en iets hiervan werd onder de Heidenen gebruikt voor Christus komst, gewisselijk door overlevering van de vaderen, die van ver op deze dag gezien hebben, wanneer deze welriekende offerande zou geofferd worden, om de hemel te bevredigen. En het is niet zonder een bijzondere Voorzienigheid en opmerkenswaardig, dat sinds die volkomen en wezenlijke offerande opgeofferd is, de gewoonte van slachtofferen door de gehele wereld is opgehouden, alsof God door het ophouden van slachtofferen, en door het stilzwijgen van de orakelen aan alle mensen toeriep, dat de ware verzoening reeds gekomen, en de

ware Profeet van de hemel is neergedaald, om Gods zin aan de wereld te openbaren. Daar werden vele plechtigheden onderhouden in het slachtofferen, om ons de volmaaktheid van onze verzoening en bevrediging voor te houden: zij legden hun handen op het beest, te weten: degenen, die het brachten, om te betekenen dat onze zonden aan Christus toegerekend werden, "Hij, die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

En waarlijk het is opmerkenswaardig, dat zelfs die offeranden voor de zonden genoemd werden, zonde; en zo worden die woorden met elkaar verwisseld in Leviticus, om ons aan te wijzen, dat Jezus Christus Zijn ziel tot zonde zou maken, Jes. 53:10, dat is: een slachtoffer voor de zonde; en dat Hij voor ons zonde zou worden, dat is: een slachtoffer voor de zonde. Wanneer het bloed uitgestort werd (dewijl er zonder bloedstorting geen vergeving geschiedde, Hebr. 10,) spregde de priester het bloed zevenmaal voor de Heere, om daarmee de volmaaktheid van die verzoening voor onze zonden in de kracht en duurzaamheid ervan af te schaduwen; Hebr. 9:26; dat Hij zou verschijnen, "om de zonde weg te nemen door de offerande van Zichzelf," om die zo weg te nemen, alsof zij nooit geweest was, door die op Hem te nemen, en weg te dragen. En dan moest de hogepriester van het bloed brengen in het heilige der heiligen, en binnen het voorhangsel, en de genadestoel besprengen, om ons te tonen, dat de verdienste en krachtadigheid van Christus bloed in de hoogste hemelen zou gaan, om de toorn Gods te bevredigen. Onze Hogepriester is door zijn bloed "in het heiligdom gegaan, een eeuwige verlossing voor ons verkregen hebbende." Hebr. 9:12. En gewis dit is het slachtoffer, hetwelk onbevlekt Gode opgeofferd zijnde, alles verzoent. Hebr. 9:14. De zonde heeft een geroep, zij roept luide om wraak; dit bloed stilt het geroep, en schikt alles tot gunst en barmhartigheid. Het heeft zo'n zoete en liefelijke reuk in Gods schatting, dat het de hemel met zijn geur vervult.

Hij is die waarachtige weggaande bok, welke niettegenstaande Hij al de zonden van Zijn volk droeg, nochtans levend wegging; hoewel Hij Zijn ziel tot een offerande voor de zonde moest maken en er voor sterven, nochtans heeft Hij door dit middel de zonde veroordeeld, doordien Hij veroordeeld is om de zonde; door dit middel heeft Hij de dood en het graf overwonnen, door te komen onder de macht des doods, en zo leeft Hij nu voor eeuwig, om Zijn overwinning tot de zaligheid aan te leggen. Door onze zonden op Zich te nemen, heeft Hij volkomen de kracht en eis ervan weggedaan, gelijk de bok, die naar de woestijn buiten het gezicht van de mensen gezonden werd, niet opnieuw gezien werd. Gewisse, dit is de weg, op welke onze zonden in het graf van de vergetelheid begraven als een wolk weggedaan en in de diepten van de zee geworpen, en zo ver als het oosten is van het westen, weggezonden worden, op dat zij nooit tegen ons in het oordeel zouden komen, om ons te veroordelen, omdat Christus door de toorn te bevredigen en de gerechtigheid te voldoen, door het opofferen van Zichzelf, de zonden in het oordeel als gedood en in het graf met Zijn eigen lichaam begraven heeft.

Gij ziet dan, mijn geliefden! een vaste grond van troost tegen al onze vrees en droefheid, een beantwoording van al de beschuldigingen van onze zonden. Hier is een verantwoording voor alles, en boven alles. Gij wilde wel bijzondere beantwoording hebben, om uw bijzondere twijfelingen te voldoen. Gijlieden zoekt altijd enige tevredenstelling van uwe gewetens, behalve dit. Maar geloof het, al wat gezegd kan

worden benevens deze bevrediging en verzoening, heeft niet meer kracht om uw geweten te reinigen, of uw beangstigde gewetens te voldoen, dan die herhaalde slachtoffers weleer waren. Alles waar u naast dit uw oog of hart op, stellen komt, dat is ongenoegzaam, en daarom vindt u een noodzakelijkheid (om enige andere genade of hoedanigheid te zoeken, om uwe gewetens tevreden te stellen, even gelijk zij nodig hadden) de slachtofferen te vermenigvuldigen; maar sinds dit volmaakte Zoenoffer voor onze zonden opgeofferd is, behoorden nu niet alle ijdele verzoeningen door onze eigen werken op te houden? Gewis, daar is niets dat de hemel kan bevredigen dan dit, en niets is er, dat uwe geweten op aarde gerust kan stellen, dan dit offer. Indien u enige beschuldiging tegen u bevindt, let dan hier op: Christus heeft door één slachtoffer voor de zonde, de zonde veroordeeld in Zijn eigen vlees: de littekens van de spies, van de nagelen, en van het met vuisten slaan van Zijn vlees, zijn de tekenen en panden, dat Hij geworsteld heeft met de toorn, die door uwe zonden verdiend was, en zo heeft Hij al het recht, dat de zonde over u had, afgesneden. Indien u ongeveinsd voor Gods aangezicht zeggen kunt, dat het de begeerte van uw ziel is, van de zonde zowel als van de toorn verlost te worden: en u wilde gaarne wegvlieden van de verdoemenis, kom dan tot Hem, die de zonde veroordeeld heeft door de verdoemenis wegens de zonde te lijden, opdat Hij degenen, die daarvan afvlieden tot Hem, zou behouden.

Hugo Binning